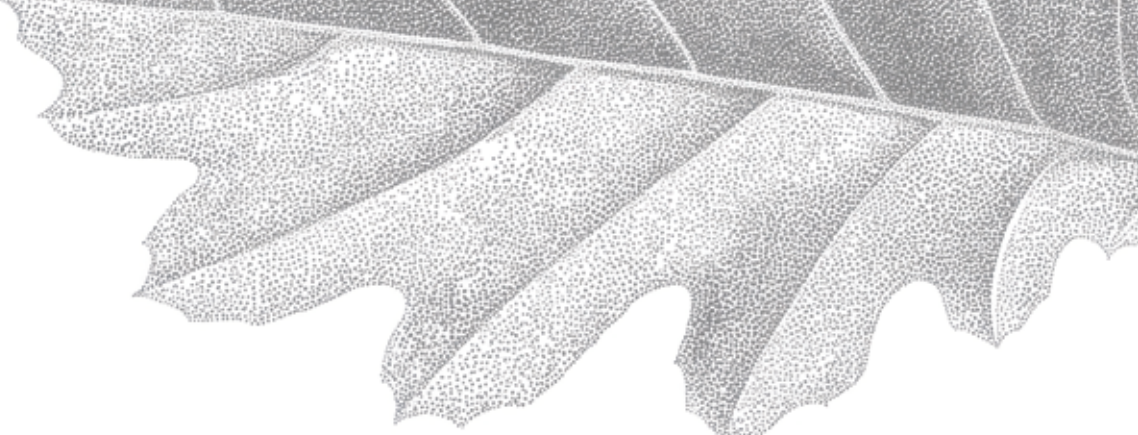

KAPITOLA 3

NA CHATRČI

Když píšu o přístřeších, musím ještě trochu zavzpomínat. Některá místa se totiž zapíšu do paměti hlouběji než jiná. Ne proto, že by byla dokonalá, ale proto, že se k nim pojí čas, lidé a společné zážitky. Jedno takové místo jsme měli s bráchou roky a rádi na něj zajdeme i dnes. Leží stranou od cest, kousek nad údolím a je odtud nádherný výhled do krajiny, která se během dne pomalu mění. Rostou tam majestátní duby i buky, mezi jejichž kořeny každý podzim vystrkují své klobouky hříby, přesně takové, jaké známe z některých starých českých pohádek. Dole v údolí teče potok, ke kterému se láme svah mladého borového lesa. Stromy jsou zde ještě štíhlé, pružné, a když fouká vítr, les se tiše pohybuje, jako kdyby dýchal. Všude se dá s trochou štěstí najít borůvčí, v létě jahody a sem tam byste narazili na zbytky starých cest, které už sice nikam nevedou, ale pořád připomínají, že tudy naši předci kdysi kráčeli.

Mohlo mi být tak deset let, když jsme zde s bráchou začali budovat malou zálesáckou chatrč. Jednoduše jsme sem chodili tak často a tak rádi, že jsme si zde chtěli vytvořit lepší zázemí. Domluvili jsme se proto s majitelem lesa a pustili se do práce.

Nezačali jsme však hned samotnou chatrčí. Srdcem každého tábořiště je totiž ohniště. Nedělali jsme ho nijak velké, pouze jsme vyhloubili menší díru, vyčistili půdu od kořínků, starého listí a větviček, které by mohly nežádoucím způsobem chytit. Ohniště jsme samozřejmě obestavěli kameny, a navíc vytvořili zadní zhruba

